

REDAKCIJAS SLEJA

Nav noslēpums, ka šis ir viens no melnbaltākajiem laikiem gadā. Es ticu, ka daudziem arī pret šādiem kontrastiem nekas nav pretī, bet, ja es nemaldos, katrs dzīvē ilgojas arī pēc krāsām. Lai gan līdz pavasara spirtumam vēl nedaudz jāpagaida, mēs varam krāsot paši. Un ir tik skaisti, ja to varam darīt kopā ar saviem draugiem un domubiedriem!

Gribu mudināt arī tos, kuri jūtas vientuļi starp grāmatu kalniem, nemitīgi dzirdot vārdus— "Eksāmeni. ZPD. Jānodod. Neatstāj uz pēdējo brīdi." Kā Imants Ziedonis, latviešu sirdij tuvs

Jauktais koris pošas uz Itāliju!

Mūsu lieliskais jauktais koris ar nepacietību gaida pavasari, kad varēs doties pelnītā atpūtā un reizē Latvijas pārstāvēšanas misijā uz Itāliju. Jau ilgus gadus kopā dziedot, izkrāšņojot pasākumus un piedaloties konkursos, jauktais koris ir apceļojis dažādas Latvijas vietas, bet pēc pēdējo dziesmu svētku burvīgā snieguma skatēs un koncertos, skolotājai un diriģentei Ijai Voiničai un ģimnāzijas kolektīvam bija skaidrs, ka ir pienācis laiks pēc ilgiem gadiem aizbraukt arī kaut kur tālāk.

Ģimnāzijas jauktais koris piedalīsies 5.starptautiskajā pavasara festivālā pie Gardas ezera, kurā sastapsies ar dažādu žanru deju kolektīviem un koriem. Festivāls ilgst nedēļu pēc Lieldienām – no 29.marta līdz 5.aprīlim. Programmā būs vismaz divi koncerti, kuros jāpiedalās tieši mūsu

dzejnieks, teicis: "Tumsā visu var pazaudēt, bet sevi tikai atrast." Manuprāt, jāizmanto tās iespējas, ko dzīve mums piespēlē tagad. Daudziem šķiet, ka dzīve nav skola, bet tu vari savu laiku izmantot lietderīgi un padarīt skolu par dzīvi arī labā nozīmē. Ņem visu, ko tev dod un mācies izvērtēt derīgo, bet atceries, ka arī nenozīmīgas lietas var izmantot sev par labu, galvenais nenoslinkot. Pēdējais brīdis ne vienmēr ir pavisam pēdējais. Katrā ziņā atrast sevi ir labāk vēlāk, nekā nekad.

Spridze, mājas darbu kalni, notikumi, satrauktas sarunas, uzmundrinoši smaidi, intrigas, pārmetumi, ieskaišu rezultāti ģimnāzistus pavada uz katra soļa, un ne bez pamata. Ģimnāzisti IR personības! Ģimnāzisti grib daudz un izdara daudz! Šajā "Magiskās" numurā varēsiet lasīt par sportiskajām aktivitātēm, māksliniekiem... kāpēc kaut ko vajag darīt tieši tā un ne savādāk, un kāpēc vispār darīt? Apskatīsim arī nākotnes plānus un novērtēsim jau esošos panākumus. Nedaudz vairāk kā ikdienā padomāsim par svarīgām lietām un situācijām visai cilvēcei un par mums pašiem tuvākajiem.

Lauma Zariņa (11.b)

dziedātājiem, svētku gājiens, protams, neiztikt arī bez izklaides un tūrisma objektu apskates. Tajos ietilpst Venēcija, Vīne ar Šēnbrunnas pili u.c.

Šo braucienu lielā mērā atbalsta Madonas novads un uzņēmēji, par ko arī liels paldies. Kā arī sirsnīgi sakām paldies direktorei Vandai Maderniecei par lielo atbalstu un iniciatīvu, lai 37 jauni kordziedātāji ar 5 pieaugušajiem varētu izbaudīt sava nereti smagā darba augļus! Lai izdodas neaizmirstama ekskursija un gaidīsim atpakaļ ar priecīgu prātu un labām emocijām!

Lauma Zariņa (11.b)

ĪSZIŅAS

- 6.01—Foto diena. Top daudz jauku, jautru un amizantu fotogrāfiju!
- Šobrīd aktīvs olimpiāžu laiks. Mūsējie plūc laurus gan fizikas, gan latviešu valodas, gan ekonomikas, gan matemātikas olimpiādēs.
- 29.01 ķīmijas un fizikas kabinetā rosās ģimnāzijas absolventi N.Eliņš un R.Gotlaufs. Absolventu vadībā tika iepazīta studenta dzīve RTU, kā arī veikti eksperimenti.
- 5.02. 5 ģimnāzijas skolēnu mācību uzņēmumi dodas pieredzes apmaiņā uz Igauniju Kohilas ģimnāzijā. Tagad jāorganizē atbildes vizīte — jāuzņem igauņu jaunie uzņēmēji.
- 10.02. Ēnu diena! Ēnojam un redzam savus iespējamus nākotnes kolēģus.
- 10.02. Madonas MFJC "Kubs" viesojas ASV vēstniecības darbinieki. Uz lekciju dodas arī ģimnāzisti.
- 12.02. Aerobikas konkurss! Kurš uzvarēs?
- 15.02-19.02 Zinātniski pētniecisko darbu nedēļa. Strādāja cītīgi!
- Februāris – Žetona mēnesis! Ar nepacietību gaidām 26.02.! Divpadsmitie, viss jau gatavs?
Žanete Zirne (12.c)

Barikādēm 25

Ir pienācis janvāris, un līdz ar to barikāžu atceres laiks. Šogad aprit 25 gadi kopš 1991.gada barikādēm, kad Latvijas iedzīvotāji vienojās kopīgam un cēlam mērķim — domai par brīvu Latviju. Atceroties un pieminot 1991.gada notikumus, šogad notika dažādi

interesanti pasākumi. Tā 21.janvārī ģimnāzijas 9. un 12.klašu skolēni Madonas novadpētniecības muzejā tikās ar barikāžu laika aculieciniekiem, lai uzklāstu viņu atmiņu stāstus.

Savukārt “Maģiskā” aicinājām uz sarunu Madonas Valsts ģimnāzijas skolotāju **Emeritu Beļauņieci**, kura arī piedzīvoja ļoti spilgtas emocijas barikādēs.

Kāpēc Jūs izlēmāt doties uz barikādēm?

-Skolā ar kolēģēm uzzinājām par 13.janvāra notikumiem Viļņā, tāpēc nolēmu parādīt savu politisko nostāju. Ļaudonas pagastā pulcināja autobusu un skolā arī aģitēja piedalīties. Mēs, 4 skolotājas, izlēmām, ka skolai arī ir jābūt iesaistītai.

Ar ko kopā Jūs devāties uz barikādēm? Un kur bija Jūsu postenis?

-15.janvāra pievakarē

no Ļaudonas uz barikādēm brauca 2 autobusi. Mūs norīkoja dežurēt uz Vecmīlgrāvja tilta, kur pavadījām 2 dienas. To dienu laikā tiltu šķērsoja omonieši, bet nekādas darbības neveica.

Kas Jums visspilgtāk ir iespaidies atmiņā no šī laika?

-Viss bija mierīgi līdz 16. janvāra vakaram, kad plānojām doties mājās, bet mūs neviens nedomāja, tāpēc nācās palikt vēl vienu nakti. Tās dienas vakarā gaidījām satiksmes autobusu, lai uz pāris stundām dotos pie radiem, bet ieradās omonieši. Lika visiem vīriešiem nogulties zemē un nobloķēja ceļus. Bet kāda „Volga” mēģināja izbraukt cauri un omonieši izšāva. Šī lode bija liktenīga Robertam Mūrniekam. Tā vakara notikums manā atmiņā ir iespaidies ļoti dziļi.

Kādas bija Jūsu emocijas tajā brīdī?

Man ir smagi atcerēties to notikumu, jo bezspēcību un šausmas, ka blakus stāv kāds ar ieroci, kurš ir gatavs izšaut uz neapbruņotu cilvēku, es nenovēlu to pat savam ienaidniekam. Ikvienam jutās bezspēcīgs šī draudošā spēka priekšā.

Kā Jums šķiet, vai tieši Jums bija liela nozīme barikāžu norisē Latvijā?

- Būtībā es nejutos īpašs barikāžu cīņu dalībnieks, bet ja mēs visi būtu atmetuši tām ar roku, tad nebūtu neko panākuši.

Vai mūsdienās, ja būtu nepieciešamība, cilvēki būtu gatavi aizstāvēt Latviju, dodoties uz barikādēm?

- Trešā atmoda nebija parasts laiks. Tas bija izšķirīgs brīdis tautai un katram cilvēkam. Tādus brīžus reti sanāk izdzīvot. Bet tad visi aktivizējās, jo nav citas iespējas. Nav vidusceļa - bija tikai par vai pret. Tāpat ir arī tagad, ja izveidotos tāda situācija, cilvēki aizstāvētu to, kas visbiežāk neapzināti ir visbūtiskākais - vieta, kur Tevi saprot Tavā valodā!

Foto no www.delfi.lv.

Vairāk par barikādēm lasi www.barikadopedija.lv.

**Santa Socka (9.)
Līva Igaune (9.)**

Būt vai nebūt bēgļiem Latvijā?

“Bēgļi”, “bēgļu krīze”, “nelegālie imigranti”, “patvēruma meklētāji” - šie vārdi ik dienu lasāmi no interneta portālu virsrakstiem, ik dienu dzirdami radio un televīzijā. Ne tikai Eiropā, bet arī Latvijā skar bēgļu uzņemšanas jautājumi. Pirmie patvēruma meklētāji Latvijā jau ieradušies.

Noskaidrojām, ko par šo pasaulē aktuālo jautājumu domā ģimnāzisti.

Elīna Kolna (11.a): “Es uzskatu, ka bēgļiem nav mūsu valstī vietas. Tā ir mūsu valsts, mūsu mājas. Katrs bēglis ir drauds. Bēgļiem - nē!”

Vikija Ikaunieca (11.a): “Šis temats ir apskatāms no dažādiem aspektiem. No vienas puses - tas apdraud mūsu kultūru un kristīgo reliģiju, bet tie cilvēki, kas ir miermīlīgi un izmisuši (sievietes, bērni), būtu jāuzņem, bet nevis lai neko nedara un saņem naudu, bet lai strādā un integrējas sabiedrībā.”

Marta Ikaunieca (11.a): “Es domāju, ka šī bēgļu ieviešana gan Eiropā, gan Latvijā ir nepareiza. Katru dienu, noklausoties ziņas, mati ceļas stāvus. Katru dienu dažādās Eiropas vietās notiek dažādas briesmīgas lietas. Visiem bēgļiem vajadzētu likt strādāt un pašiem pelnīt naudu, nevis lūgt pabalstu, kamēr tās pašas valsts cilvēkiem nav ko ēst. Esmu kategoriski “pret” bēgļiem. Viņi nevēlas pieņemt eiropiešu viedokļus, uzskatus un arī reliģiju. Ja nevēlas pieņemt, tad lai nebrauc.”

Dārta Pelse (11.a): “Domāju, ka bēgļu problēma nav tik viegli atrisināma. Centieni aizturēt bēgļu plūsmu var izraisīt teroraktus un nekārtību — un vēl lielākā apmērā nekā pašlaik.”

Anonīms (11.a): “Manuprāt, viņus nosacīti būtu nepieciešams atbalstīt, jo nav noslēpums, ka arī latvieši devās bēgļu gaitās. Svarīgāk būtu, lai tad, ja viņi nāk dzīvot uz Latviju, lai pielāgojas mūsu sabiedrībai, nevis mums jāpielāgojas viņiem.”

Jānis Šķēls (10.c):

“Būt vai nebūt bēgļiem Latvijā? Uzskati par šo jautājumu mūsu klasē ir dažādi. Pārsvārā sliecamies uz to, ka bēgļus Latvijā var ielaist, jo kādreiz arī Latvijā bija stāvoklis, kad nācās doties bēgļu gaitās. Ja bēgļi tiek ielaisti, tad viņiem nepiešķirt pabalstus, kuri ir augstāki par Latvijas iedzīvotāju pabalstiem, jo kad latvieši devās bēgļu gaitās, tad viņiem netika doti nekādi pabalsti un vieta kur dzīvot, viss bija jāmeklē pašiem - gan iztika, gan jums virs galvas. Bēgļiem ierodoties Latvijā, ir jāapgūst latviešu tradīcijas, jāiemācās latviešu valoda un jāciena tās iedzīvotāji, nevis jāuzspiež sava griba un jāpieprasa, lai viņiem visu piešķir. Kamēr būs adaptācijas process, tikmēr nevienam iedzīvotājam bēgļi nepatiks un, ja ikdienā saskarsies ar kādu emigrējošo personu, tad radīsies diskomforts un neērtības sajūta.”

Agita Luīza Berģe (11.a)

Fragmenti no skolēnu domrakstiem eseju konkursam par tēmu "Bēgļi"

Līdzīgi kā 2016. gadu iesākām ar angļu valodas publisko runu par izcilā latviešu dižgara Raiņa citātu "The one who wants can do what they want", arī Atlants.lv izsludinātais eseju konkurss par tēmu "Bēgļi" bija pamudinājums ikvienam mūsu skolas skolēnam padomāt par dzīvi, šoreiz apskatot nopietno jautājumu nedaudz dziļāk kā ikdienā. Kāds rakstīja par savu likteni, kāds par savu tuvinieku stāstiem, bet kāds vienkārši uz lapas uzrakstīja viedokli par četri politiskām lietām vai gluži otrādi - pārvērta šo tēmu pavisam neparastā, filozofiskā skatījumā par dabu, attiecībām un pasauli. Lūk, piedāvājam ieskatīties dažos no izcilākajiem darbiem.

Šī sīriešu tauta cieš nelaimi, jo virs to galvām lido Amerikas un Krievijas lidaparāti, spridzinot viens otru. Šīs valstis rīkojas nežēlīgi, tērējot materiālus, ar kuriem varētu veikt daudz noderīgākas lietas, kā, piemēram, celt sīriešiem ēkas, kuras būtu pietiekami skaistas, lai citas ievērotākās valstis nepadarītu Sīriju kā savu kara lauku.

Manuprāt, sīriešiem vajadzētu dot lielākas prioritātes un ļaut viņiem apmesties vienā vietā, kaut kur dienvideiropā, un ļaut viņiem radīt pašiem savu pilsētu kādā nekurienes vidū. Viņi varētu attīstīties no jauna, un radīt mieru starp savējiem iedzīvotājiem. Kopā sīrieši spēj paveikt daudz, tikai viņiem jācenšas pārvarēt to, ka viņu dzimtās mājas ir iznīcinātas, un vajag sākt visu no jauna.

Ceļojums starp lodēm var būt ikvienai dzīvai radībai, pat cilvēkam. Pats galvenais ir saprast, kāpēc tas notiek un apdomāt savu rīcību, lai tam tiktu cauri dzīvs un vesels, un vienmēr būt pārliecinātam par saviem nākošajiem gājieniem.

/Artūrs Tesļonoks 8.b/

Bēgļi esam mēs visi

Par bēgļiem pašlaik tiek uzskatīti cilvēki, kas bēg no kara viņu valstī. Nemsim par piemēru mani. Vai es izskatos pēc bēgles? Nē, taču es tāda esmu.

Agrāk mēs ar ģimeni dzīvojām Ukrainā. Mamma zināja, kas notiks tālāk un centās pierunāt tēti braukt uz Latviju, Austriju, Kanādu vai kur citur, lai apmestos tur dzīvot. Tas bija bezjēdzīgi. Pēc kāda laiciņa mans tēvs, nevēlēdamies pamest savu dzimteni, aizgāja pie citas. To varētu nosaukt par bēgšanu. Bēgšanu no bērniem, savas laulības un naudas izdevumiem par pārvākšanos. Ja tā padomā, tas bija smagi, bet es, mani brāļi un māsa, un mamma ar asarām acīs tikām tam pāri.

Es gan par piemēru biju minējusi sevi. Var jau teikt, ka es esmu bēgle tikai tāpēc vien, ka pārvācos uz Latviju no valsts, kurai draud karš. Patiesībā es esmu bēgle arī daudzu citu iemeslu dēļ. Es bēgu no cilvēkiem, kuriem es

patīku kā objekts, pret kuru vērst savas negatīvas emocijas, vai arī kā apsmieklis. Tieši tāpēc es mainīju skolu, vidi un kļuva noslēgtāka. Draugu man ir maz, taču viņi ir ļoti uzticami. Apkārtējie cilvēki ar mani gandrīz vai nerunā un neko aizskarošu nevar pateikt, jo es no tā esmu aizbēgusi. Mani neviens nepazīst, un tas man nav vajadzīgs. Reizēm man gribas ar kādu parunāt, iepazīties, varbūt arī kļūt par draugiem... Tie ir brīži, kad jūtos viena. Viena es esmu pašas vainas dēļ. Tā bija mana vēlēšanās - lai nevienam nebūtu iemesla mani sāpināt. Ir gan tādi indivīdi, kas izdomā vienkārši kļūt par ienaidniekiem ar tikko redzētu cilvēku, taču ar to jau tikai sākas jautrība.

Jautājums rodas arī man pašai - kāpēc lai kādam būtu iemesls mani sāpināt? Es nezinu... man ir vienkārši bail. Agrāk mani diskriminēja tāpēc, ka esmu veģetāriete. Manā klasē bija maz tādu cilvēku, tāpat kā visā skolā, un šis bija iemesls sensācijai. Mani aprunāja, centās ieskaidrot, ka gaļa ir vajadzīga, daudziem šķīta, ka tas ir nepieņemami. Arī tad, kad es pārgāju uz citu skolu, es baidījos par jauno klasesbiedru reakciju un klusībā stipri cerēju uz vēl kādu veģetārieti klasē. Cerības tika attaisnotas.

No cilvēkiem man patiesībā vairs nav iemesla bēgt. Manī vienkārši arvien ir palikušas bailes. Bēgšana kā tāda arī ir definējama kā slēpšanās no tā, kas izsauc bailes. Un te man prātā ienāk visi tie musulmaņi, kas bēg uz Eiropas Savienības dalībvalstīm. No kā gan baidās viņi? Valstī notiek karš, māmiņām un bērniem nav kur slēpties, vīriem ir bail doties aizstāvēt savu valsti. Paskatoties uz datora ekrānā mirgojošiem skaitļiem, kas norāda uz to, cik daudz bēgļu bēg no savas dzimtenes, manī rodas nesaprašana. Ja manā valstī notiktu karš, man būtu vienalga par to, ka esmu meitene un man vēl ir visa dzīve priekšā, es ietu cīnīties par brīvību un mieru. Man ir arī stāsts, ka bēgļi pārsvarā ir cīnīties nespējīgi vīrieši. No kā viņi bēg, tā vietā, lai aizstāvētu valsti? Varbūt, ka tā nemaz nav bēgšana?..

Manuprāt, pietiks bēgt no savām bailēm. Problēmas ne vienmēr ir reālas, un jābaidās mums arī nav. Labāk ir nevis bēgt, bet censties novērst problēmas... Dzīve ir sarežģīta lieta, tāpat arī valstu politiskie stāvokļi un daudz kas cits. Viss, kas ir vajadzīgs, lai nekļūtu par bēgļiem, un tas attiecas uz visām situācijām, ir pazīt pareizos cilvēkus, kas spēj palīdzēt. Respektīvi, cilvēcei jāklūst vienotai, lai nebūtu karu, strīdu un apsmiešanas. Ja tu no kaut kā bēdz, tam ir iemesls, kas pārsvarā ir vienkārši bailes. Es novēlu visiem tikt no tām vaļā un nebēgt no iedomām, taču, ja problēma ir reāla, tai ir vismaz trīs atrisinājumi. Viss vajadzīgais ir tikai atrast tos.

/ Anonīms/

Apkopoja Lauma Zariņa (11.b)

Sporta stundās slēpojam

Lai gan šogad ziema mūs nelutina ar milzīgām sniega kupenām un slapjdraņķis mijas ar sniegotām dienām, Madonas Valsts ģimnāzijā sporta stundās slēpo. Jāatzīst, ka slēpošanu sporta stundās tikai retais sagaida ar sajūsmu. Kāpēc tā? “Maģiskā” jautā 12.c klases skolniecei **Klintai Bičevskai**:

Kādas ir Tavas domas par slēpošanu sporta stundās?

- Es pati daudz neslēpoju, tomēr domāju, ka tas ir labi, jo mums ir dota iespēja sporta stundās aktīvi strādāt arī ārpus telpām. Vēl jo vairāk, kādēļ lai skolēni neslēpotu, jo skolai taču ir nepieciešamais inventārs. Skolēniem vajadzētu to izmantot, jo citās skolās nemaz slēpošana nenotiek.

Kāda ir skolēnu attieksme pret šādām sporta stundām?

- Domāju, ka visai negatīva. Sporta stundās slēpo tikai daži skolēni, labi ja vispār kāds. Viņi domā, ka tas nav nekas labs, nekas vērtīgs vai interesants. Dažiem vienkārši nav inventāra, lai sporta stundās slēpotu. Domāju, ka zābakus vajag iegādāties katram, ja ģimnāzijā domā mācīties vismaz trīs gadus, jo divpadsmitajā klasē vairs nav jēgas tos pirkt.

Ja Tu būtu skolotāja, ko ieteiktu pārējiem skolēniem — kalnu vai tomēr distanču slēpošanu?

- Domāju, ka gan kalnu, gan distanču, jo katram ir savi plusi un mīnusi. Kalnu slēpošanā var iegūt lielāku adrenalīnu, tomēr distanču slēpošanā — fizisko sagatavotību.

Pagājušajā gadā skolotāji neļāva skolēniem slidot, tomēr šogad ļauj. Kādēļ šāda viedokļu maiņa?

- Īsti par to neko nezinu, tomēr domāju, tas bija sūdzību dēļ. Pagājušajā gadā daudzi skolēni protestēja, jo viņiem nebija slēpju zābaki, bet slidas, tomēr vajadzēja tikai slēpot. Daudziem nebija arī piemērota apģērba slēpošanai, bet lai slidotu, neko īpašu nevajag.

Skaidrs ir tas, ka skolēni ne pārāk grib slēpot, tomēr to vajag. Skolotāji cenšas viņus iesaistīt aktīvā dzīvesveidā, bet panākumi nāks ar laiku. Būtu tikai jāprieccājas par to, ka skolai ir vismaz slēpes, precīzāk, Klintas Bičevskas vārdiem: „Ja to var izmantot, kāpēc gan ne?”

Iluta Žigure (9.)

Astotie iekaro kalnus

Ja slēpošana sporta stundās daudziem rada nepatiku, tad došanās uz kalnu slēpot—sajūsmu. Tā 14.janvārī 8.a un 8.b klase brauca iekarot Madonas novada slēpošanas kalnus—Golgātu un Viešūra kalnu.

8.a klase ceļā devās pēc pusdienām un ar prieku gaidīja, kad varēs izbaudīt ziemas priekus un traukties lejā no kalna. Ierodoties Golgātā, katrs izvēlējās sev piemērotāko inventāru. Apjautājot klasesbiedrus, uzzināju, ka visiem brauciens ļoti patika. Vairākums izvēlējās slēpot ar slēpēm, daļa izmantoja snovborda dēļus. Vērtējot sniega stāvokli un laika apstākļus, vērtējums tikai pozitīvs. Bija cilvēki, kuri kalnā bija pirmo reizi—sākums esot bijis mazliet biedējošs, bet laika gaitā ir iemanījušies gūt adrenalīnu. Kalna virsotnē

bija ļoti apburoša ainava, kur jebkurš varēja baudīt ziemas ainavu. Pēc aktīvas slēpošanas kafejnīcā visi varēja iedzert tēju un ieēst kādu

sviestmaizi. Brauciens bija patiešām izdevies!

Marta Solovjova (8.a)

Lielā Mūzikas Balva

28. janvārī norisinājās pasākums, kurā piedalījās lielākā daļa skolas. Kā jau mēs visi atceramies, 2016. gada *Mūzikas Balvas* tēma bija festivāli.

Pirms pasākuma klasēs valdīja haoss. Citi nebija pat izmēģinājuši, kādam viss tapa pēdējā dienā, daži jau visu bija sagatavojuši kādu laiciņu iepriekš. Taču kopumā pasākumā viss izskatījās ļoti aizraujoši.

Lai nu kā, taču šis pasākums man ļoti patika tieši tādēļ, ka katrai klasei bija iespēja izpausties. Priekšnesumos atspoguļojās idejas, radošums, talanti un

klases sadarbība. Tie visi bija savā starpā unikāli.

Tikpat aizraujoši, cik ģimnāzijas skolēnu priekšnesumi, bija arī pasākuma vadītāji. Bija ko redzēt, dzirdēt un par ko pasmaidīt.

Domāju, visiem kaut kas ir palicis prātā no pasākuma, piemēram, vecāko klašu zēnu drosmīgie izgājieni ar pārģērbšanos. Uzvaras laurus plūca 12.a klase, 2.vieta—12.b klasei, 3.vieta—8.b klasei, bet Skatītāju simpātija tika skolas mazākajiem—7.klasei.

Lara Babina (8.b)

Ar prieku uz slēpēm

Kamēr daudzi domā, kā sporta stundās izvairīties no slēpošanas, ģimnāzijā ir skolēni, kas laiku pēc skolas pavada aktīvi slēpojot. Uzrunājām **Armandu Rancānu (9.)**, **Niku Saulīti (8.a)** un **Agniju Nagli (9.)**.

Niks Saulītis

Foto no <http://www.timing.lv/biography/?p=1&c=300082>

Ar kādu ziemas sporta veidu Tu nodarbojies?

Armands: Es nodarbojos ar biatlonu.

Niks: Ar distanču slēpošanu.

Agnija: Es nodarbojos ar biatlonu.

Kāpēc Tu esi izvēlējies/izvēlējusies tieši šo sporta veidu?

Armands: Es nodarbojos ar šo sporta veidu, jo tas ir interesants.

Niks: Man tas patīk, jo tas ir diezgan grūts un cītīgi jātrenējas.

Agnija: Pirmajā klasē parasti braucu ar mammu slēpot, jo man ļoti patika, skatījos kā "lielie" to dara, mēģināju atkārtot, bet man nesanāca. Tad mamma kaut kā uzzināja, ka treneres Una un Aira uzņēma jaunus audzēkņus, un viņa pieteica mani uz pirmo treniņu. Sākumā īsti nepatika, bet pēc tam jau sāka iepatīties arvien vairāk, pēc tam iedeva ieročus un tad jau likās, ka nekad neiešu prom.

Cik bieži notiek treniņi?

Armands: Vidēji 6 reizes nedēļā.

Niks: Katru dienu.

Agnija: Kā kuru nedēļu. Ja ir svarīgas sacensības, tad dienu pirms tām nenotiek treniņš vai arī ļoti īss un maz slodzes, bet pārsvārā katru dienu, izņemot svētdienas. Vasarās divi treniņi dienā - no rīta un pēcpusdienā.

Kā atšķiras treniņā iegūtās emocijas no sacensībās gūtajām?

Armands: Sacensībās emocijas ir pavisam savādākas kā treniņā, tāpēc ka treniņā viss nav tik nopietni un sacensībās tas ir augstākā līmenī, kā arī treniņos tu domā par to, ko tu dari, bet sacensībās vairāk par rezultātu.

Niks: Treniņā tu vienkārši ej un dari, kas jādara, bet sacensībās jāparāda darba rezultāts.

Agnija: Treniņā visu uztveru viegli, par to, ja neveicas šautuvē, nepārdzīvoju, jo tas jau ir tikai treniņš, kā arī daudz ko nosaka tas, ka nav uz laiku jābrauc. Sacensībās daudz adrenalīna, trīcu nevis no aukstuma, bet no uztraukuma. Ja vēl ieraugu, ka aiz manis startēs kāda spēcīga konkurente,

vispār negribu vairs startēt. Arī ir daudz grūtāk šaut, jo sacensībās, ātri braucot, pulss ir augsts, vēl arī stress paaugstina pulsu. Arī trasē pazūd draudzība, ja vajag kaut kur tikt ātrāk, neskatoties uz draudzību, nepalaidīšu pa priekšu.

Kas ir lielākās grūtības, ar kurām Tu esi saskāries/saskārusies?

Armands: Lielākā grūtība, ar ko es saskaros gandrīz katru reizi treniņos, ir šaušana, man tā ne pārāk labi izdodas.

Niks: Nav tādu.

Agnija: Pēc neveiksmīgas šautuves grūti saņemties atbraukt uz pārējām, arī laikapstākļi bieži ir nelabvēlīgi, piemēram, šaušanai traucē vējš, snieg slapjš sniegs vai līst lietūs, un tad slēpes neslīd uz priekšu, kā arī gadās nobraukt lieku soda apli vai nenobraukt vispār, par to liek sodu + 2 minūtes distances laikam.

Kā Tu parasti sagatavojies/noskaņojies sacensībām?

Armands: Iesildos, es īsti nekādu uztraukumu pirms sacensībām nejūtu.

Niks: Parasti nomierinu sevi, nemēģinu stresot, mierīgi izeju uz startu.

Agnija: Dienu pirms sacensībām iztīru un ieeļļoju šauteni, trenere sagatavo slēpes, vasarā ik pa laikam iztīru rollerslēpes un kārtīgi izguļos. Sacensību dienā runāju ar kādu, lai izvairītos no stresa.

Kuras ir pēdējās sacensības, kurās esi piedalījies/piedalījies? Kā veicās?

Armands: Latvijas čempionāts slēpošanā, pagaidām šis ir mans labākais starts.

Niks: Latvijas čempionāts distanču slēpošanā, vienu dienu vinnēju, otrā negāja tik labi.

Agnija: Tas bija Igaunijas atklātais kauss, kas notika Otepē. Par katru nesašauto mērķi nebija jābrauc soda apli, bet gan lika soda sekundes (45 sek). Ieguva 6. vietu no 14 dalībniecēm un trāpīju 10 no 15 mērķiem.

Vai ir gaidāmas kādas sacensības, kurām cītīgi trenējies?

Armands: Es visu laiku cītīgi trenējos, nelieku uzsvaru tieši uz kaut kādām noteiktām sacensībām. Es gatavojos visām sacensībām vienādi.

Niks: Nē, nav.

Agnija: Pagaidām nē.

Kāpēc skolēni negrib sporta stundās slēpot? Kā viņus pamudināt to darīt?

Armands: Skolēni negrib slēpot sporta stundās, jo grib darīt pavisam ko citu, jo tas viņiem neliekas pārāk interesanti. Nekā jau nevarētu pamudināt, ja cilvēkam kaut kas liekas neinteresants, tad mainīt cilvēka viedokli par to lietu, kas viņam liekas neinteresanta, ir ļoti sarežģīti, es pat teiktu - neiespējami.

Niks: Sporta stundās ir garlaicīgi slēpot, nav atbilstoša trase, daudziem nav inventāra, citiem tas liekas garlaicīgi.

Agnija: Ja godīgi, man arī sporta stundās ne īpaši patīk slēpot, jo trase, pa kuru mums jāslēpo, un inventārs ir nekvalitatīvi, kā arī pēc tam vēl ir stundas, un ļoti nāk miegs. Skolēnus varētu pamudināt slēpot, izskaidrojot priekšrocības tam, ka proti slēpot, pastāstot, cik tas ir veselīgi.

Linda Amura (9.)

Februāris— zinātniski pētniecisko darbu mēnesis

Februāris ir tas mēnesis, kad rindas bibliotēkā kļūst garākas, kad ģimnāzisti steidz izdarīt pēdējos secinājumus un veidot prezentācijas savam zinātniski pētnieciskajam darbam (ZPD). Lasītavā jūtams neliels satraukums un neziņa – Kā būs? Vai manu darbu novērtēs?

Noskaidrosim, ko par ZPD rakstīšanu domā tie ģimnāzisti, kam zinātniskā darba rakstīšana jau aiz muguras vai daļa darba jau paveikta.

Kristiāna Tomiņa (11.b):

Manuprāt, ZPD rakstīšana vidusskolā ir nepieciešama, jo tā mums dod pirmās iemaņas, kas būs nepieciešamas diplomdarbu rakstīšanai augstskolā, kas viennozīmīgi ir liels pluss. Mīnusi? Iespējams, tas liek mums iespringt vēl vairāk nekā tas būtu ikdienā, kad jāgatavojas skolai. Es ieteiktu neuztvērt ZPD rakstīšanu kā slogu, bet gan kā laikus apgūtu iemaņu, kas mūs sagatavo veiksmīgākai nākotnei.

Diāna Sāra Skušķe (12.a):

Pēc manām domām, ZPD sniedz lieliskas priekšzināšanas par to, kā šāda veida darbs jā dara un, turpinot mācības augstskolā, mums būs vieglāk. Protams, tas ir ļoti laikietilpīgs darbs, toties var uzzināt daudz jauna un interesanta. Galvenais neatstāt visu uz pēdējo brīdi un neuztraukties, to var ikviens, un pēc tam ir gandarījums par paveikto.

Inga Guļbinova (12.a):

Manuprāt, ZPD ir svarīgs un atbildīgs darbs, taču, kad tas viss jau ir aiz muguras, liekas, ka nemaz nebija tik grūti. Skolotāji uzsver, ka tas palīdzēsot augstskolā, un es ceru, ka tā tas arī būs un ka kaut kas no tā visa man vēlāk noderēs. Manuprāt, strādājot pie ZPD, nevajag pavadīt visas naktis pie datora, pēdējā brīdī cenšoties saglābt visu. Tomēr kafija bieži vien kļūst par labu draugu pēdējā nedēļā, jo saņemties kaut ko darīt laicīgi var tikai retais. Svarīgi ir izvēlēties tēmu, kas pašam šķiet svarīga un interesanta, tad ZPD tiks izstrādāts ar prieku. Visi ģimnāzisti ir gājuši tam cauri, to var izdarīt ikviens, vajag tikai apņēmību!

Lana Barbane (12.a):

ZPD ir liels ieguvums. Tas liek skolēnam pārlasīt daudz un dažādus informācijas avotus un iemāca tajos orientēties. ZPD palīdz skaidri, padziļināti izzināt interesējošo tēmu. Tas ir laikietilpīgs process, taču jauniegūtā informācija papildina zināšanas. Visus darbiņus vajag veikt pamazām, nesteidzoties, bet iedziļinoties tajos. Ideāls variants ir „kāpņu sistēma” – jo augstāk kāp, jo vairāk iegūsti! Un, protams, iesaku izvēlēties sev interesējošu tēmu, tā ir vieglāk strādāt un izteikties.

Kintija Smoča (12.a)

Ēnu diena—iespēja, ko nelaid garām

Jau piecpadsmito gadu pēc kārtas 10.februārī

Latvijā tiek rīkota ēnu diena, kur skolēniem 1.-12.klasei tiek dota iespēja iepazīt kādu no savām nākotnes profesijām, vai vienkārši labi pavadīt laiku ar ēnojamiem, ja tomēr izrādās, ka šis darbs nav tik saistošs un interesants. Ēnu dienu Latvijā organizē Biznesa izglītības biedrība Junior Achievement-Young Enterprise Latvija.

Ir vairāki veidi, kā pieteikties par ēnu, taču viens no populārākajiem ir ēnu dienas oficiālā mājas lapa, kur katram skolēnam ir iespēja pierēģistrēties, sameklēt ēnu devēju un uzrakstīt motivācijas vēstuli. Ja šī motivācijas vēstule ir uzrakstīta ar lielu vēlēšanu un tajā ir atklāti pietiekami daudz un interesanti iemesli, kāpēc tieši šim skolēnam vajadzētu dot iespēju kļūt par ēnu, tad pārbaude ir izturēta, un atliek tikai gaidīt ēnu dienu.

Ēnu diena ir lieliska iespēja apzināt savas vēlmes un pamazām sākt iepazīt apkārtni un to, kam būs jāiziet cauri, lai varētu veiksmīgi stažēties un labi darīt

savu darbu. Ir arī tādi skolēni, kuri ēnu dienas iespēju izmanto, lai satiktos ar kādas konkrētas nozares speciālistiem un veidotu interviju par savu zinātniski pētnieciskā darba tēmu, šī diena ir lieliska iespēja to izdarīt, jo netiek kavētas stundas un lietderīgais tiek apvienots ar pozitīvo.

Ar katru gadu Latvijā parādās arvien vairāk ēnotāju un ēnu devēju. Šogad ēnotājus ar dažādām profesijām iepazīstināja 1044 ēnu devēji no visas Latvijas, kopumā piedāvājot 7491 vakanci. Portālā www.enudiena.lv šogad reģistrējušies 29 140 potenciālo ēnotāju. Pieteikumi ēnu devēju izsludinātajām vakancēm saņemti no visiem Latvijas reģioniem, divdesmit aktīvāko izglītības iestāžu vidū arī Madonas Valsts ģimnāzija. Šogad pieprasītākās profesijas ir radio diktors (361 pieteikums), programmētājs (335), gaisa kuģa stjuarts (297), fizioterapeits (274), žurnālists (245), ārsts (243), jurists (197), policijas inspektors (189), mākslinieks (184), pavārs (180).

Vairāk par to, kā ģimnāzistiem veicās Ēnu dienā, nākamajā “Maģiskās” numurā.

Ieva Pūce (10.b)

Iedvesmas stāsts

Man bija cepure, kas pilna ar vārtām mizām, jeb ātra recepte kā izvilkt no tukša ledusskapja sniegbaltīti un septiņus rūķīšus, ja nav nekā ledusskapī

Lai sasniegtu visu, ko vēlamies, nevajag daudz! Tikai pilnu bļodu, kas būtu mūsu mīļākajā krāsā. Ja tā būs krāsā, kas tev vislabāk patīk, tā taču būs daudz pievilcīgāka nekā citi trauki trauku skapī, vai ne? Bļodiņā vai spainītī (principā der jebkas, kurā var visu salikt) noteikti vajadzētu atrasties mērķim. Vēl vajadzētu apņēmību, motivācija arī nenāktu par ļaunu. Un, lai, kā korpulents

ķirsis uz
debešķīgas
kūkas,
mūsu
bļodiņas
pašā

smailē sēž ticība. Volā! Tieši tik vienkārši un sarežģīti tas ir. Ā, jā! Bez garšvielām, piemēram, iedvesmas, arī nekas nenotiks.

Pamācība:

1. Izlasi ievadu (ja gribi, vari arī nelasīt, bet tad tu nesapratīsi, kāpēc tālāk viss notiek tā, kā tas notiek).
2. Izlasi visus jautājumus un atbildes (ja gribi, vari nelasīt visu, lasi tikai to atbildi, uz kuras jautājumu tu nevarētu atbildēt).
3. Ja vari atbildēt uz visiem, tad lasi – visu!

virzienos, un tu atrodies jaunā, lielā un brīnišķā pasaulē. Snaudošie spēki, spējas un talanti atdzīvojas, un tu atklāj, ka esi kļuvis daudz varenāks, nekā jebkad esi uzdrīkstējies pat sapņot.” (No *Robina S. Šarmas „Mūks kurš pārdeva savu Ferrari”*)

Izaugsme? To mūsdienās vajag?

„Kas neiet uz priekšu, tas iet atpakaļ, jo pasaulē nekas uz vietas nestāv.” (Pēteris Radziņš)

Ko darīt, ja veiksmē nav tava sabiedrotā?

Nepadodies! „Slaidākie koki izaug tieši no dziļākajām gravām. Jo tiem stiprāk jātiecas pēc gaismas nekā tiem, kas no kalna auguši.” (Māra Zālīte)

Un vēl?

„Mazs kociņš pāraug savu dēstītāju Un vētra – vēsmu, savu vēstītāju... Kam pāri pāraugt tev? Sev.” (Imants Lasmanis)

Kāpēc nepieciešama apņēmība?

„Viens no dzīves lielākajiem noslēpumiem ir tas, ka daži cilvēki, kuriem, šķiet, ir visas priekšrocības – vajadzīgie sakari, izglītība un pieredze -, nekad dzīvē daudz nerasniedz, bet citi, kuriem jācīnās par itin visu, sasniedz neticamas panākumu virsotnes. Šo noslēpumu var izskaidrot ar apņēmību. Ja esat apņēmies gūt panākumus, jūs kaut kādā veidā atradīsiet uz tiem ceļu neatkarīgi no šķēršļiem, kurus sastapsiet. Ja jums būs pietiekami daudz motivācijas, jūs pats sev apkārt redzēsiet apstākļus, kas palīdzēs sasniegt mērķus, apstākļus, ko, iespējams, iepriekš nepamanījāt.” (Napoleons Hills)

Kā sākt ceļu pretim saviem mērķiem?

„Cilvēks, kurš pārvieto kalnus, sāk ar maziem akmentiņiem.” (Ķīniešu sakāmvārds)

Kā gūt panākumus?

„Labākais veids, lai gūtu panākumus, ir klausīt padomiem, kurus pats dod citiem.” (kāds)

Kāpēc iedvesma ir tik vajadzīga?

„Kad tevi iedvesmo kāds liels mērķis vai kāds neparasts projekts, visas tavas domas pēkšņi atraisās; tavs prāts vairs nepazīst robežu; tava apziņa paplašinās visos

Vari būt drošs/a, ka man nav tās cepures ar tām mizām, un nevienā ledusskapī netup un arī netupēs sniegbaltīte ar saviem rūķīšiem, šobrīd esi tikai tu, tavs ceļš un tikko izlasīta salātu recepte.

Ja tas viss tev tagad šķiet ļoti vienkārši, tad zini, šī diemžēl ir nepilnīga perfekto salātu recepte, un, ja arī tagad tev tas šķiet ļoti grūti, neuztraucies, tā bļodiņa esi tu pats un tev pašam ir viss, kas vajadzīgs. Ar pietiekami daudz ticības un ieguldītu daudz pūļu, jā - tev nešaubi izdosies!

„Nekad nav par vēlu kļūt par to, par ko kādreiz esi gribējis kļūt.” (Džordžs Eliots)

Žanete Zirne (12.c)

LITERĀRĀ LAPA

Dzīvē nākas rēķināties ar ļoti daudz ko, bet sāpes parasti ir tās, ar kurām mēs ne tikai nevēlamies saskarties, bet arī tās pieņemt. Reizēm tas ir viens patiesi smags, negaidīts pārdzīvojums, kura asaras ar laiku zūd. Bet, ja esi atļāvis sevi pieradināt cilvēkam, kas pretī nesniedz atbildību, šīs asaras var būt negaidīti biežs viesis tukšos, klusos nostūros.

Visbiežāk ar pieradināšanu mēs saprotam mīlestību, bet nevajag to uztvert kā romantisku divu cilvēku mijiedarbību, līdz tā nodeldē šīs attiecības. Mīlestība taču var būt arī platoniska, kas jebkurā gadījumā balstās uz zināmu pieradumu otram. Un bieži vien mēs uzskatām, ka, ja esam sevi ķermeniski un garīgi nodevuši otra gādīgajās rokās, tas ir barters apmaiņā pret viņu laiku. Tomēr ir jāsaprot, ka mēs neesam vienīgie šim, teiksim, cilvēkam, kam jāpieskata brālēna zivis akvārijā, kamēr viņš ir atvaļinājumā Šveices Alpos, vai jāpalīdz omei novākt sīpoli vasarnīcas bezgalīgajās dārzenu vagās, vai jāmierina mamma, kurai ir stūrgalvīgs darba devējs. Mums ir jāprot pieņemt tikai tik daudz otra palīdzību un laiku, un rūpju, cik tiem dots, jo bez šādas prasmes nereti nāksies notraukt pa asarai. Katrs gan kādu pieradina, gan pats par tādu kļūst.

*Fragments no pārsprieduma
„Kad jūs esat ļāvuši sevi pieradināt,
tad jāreķinās ar to, ka būs mazliet jāraud”
(A.de Sent-Ekziperī)*

Līna Putene, 12.b

Sapņi - lidotāji !
Sapņus piepildīt ir vērts,
Ja vien turpināsim plaut to, kas sēts.
Nekas šajā dzīvē nav lēts,
Tāpēc rūpējies par to, kas tev svēts.

Sapņi prot lidot, sapņi prot skriet,
Reizēm tiem patīk pat lēni iet.
Neraugies pulkstenī, cīnies par tiem!
Nekas, ja citi tos dēvē par savādiem...

Laura Lapsa (8.b)

Brīžiem neizturamas mokas,
Man ir nosalušas rokas.
Deguns salst, sniegpārslas vajā,
Neizsakāmi vēlos nokļūt es mājā.

Slīd kājas, vainoju es ledu,
Kaut bērniībā dievināju to gluži kā medu.
Tagad sapņoju vien par tasīti tējas,
Kopš to pēdējoreiz malkoju, pagājušas nedēļas.

Ārā kļuvis ir neiedomājami vēss,
Uz mani lūkojas tas nabaga bērzs.
Kā gan tam kailam var nebūt auksti?
Ja tev būs auksti, tu palīgā nesauksi ?!

Laura Lapsa (8.b)

Viss, kas patiesi ir svarīgs, balstās uz vienkāršiem priekiem un mazām laimēm. Es nezinu, vai kādreiz esmu juties laimīgāka, būdama smalkā pilsētas ballē, kur visiem galvenais bijis parādīt to, cik smalki var saģērbties, vai arī sēžot vecvecmamma mājas garāžā, kurā vectēvs kā pelīte savilcis dažnedažādos mašīnbūves un tehnikas priekšmetus, šķinot pagājšgada pupas. Tāpēc es turu savā apziņā un prātā mīļus tos brīžus, kad vectēva virtuvē stundām ilgi spēlējām rīcraču, nevis kādas godalgas pasniegšanas ceremoniju, kurā iestīvināti vīri ar aukstiem skatiem spieda man roku. Manuprāt, skaistums un tā panaceja, caur kuru es ceļu un ceļšu visus savus tiltus starp cilvēkiem, darbībām, notikumiem un sajūtām, būs veidoti no maniem vienkāršākajiem mirkļiem – kuros lietas un to vērtība ir šķirti lielumi un ļauj apbrīnot dīgstošu sēklu, vietējā meža avenes, savas draudzenes smaida krunciņas un katra rīta austošo, laisko skaistumu.

*Fragments no esejas
„Par vienkāršību”*

Renāte Saulīte 12.b

Redaktore: Žanete Zirne

Redkolēģija: Annija Asmus, Marta Solovjova, Lara Babina, Iluta Žīgure, Laura Kurzemniece, Ieva Pūce, Jānis Šķēls, Agita Luīza Berģe, Lauma Zariņa, Renāte Saulīte, Kintija Smoča
Fotogrāfe: Madara Lindāne
Konsultante: Kristīne Lukaševica

E-pasts: magiskaa@gmail.com